

Bezinning en gebedsmoment 'Liefde sterft niet' op 8 mei

2 minuten vioolspel (Paul Klinck)

Lied (a capella door Inge Zutterman) Dit ene weten wij (tekst Henriëtte Roland Holst-van der Schalk, muziek Mariette Harinck)

Dit ene weten wij
en aan dit één
houden wij ons vast in de duistere uren:
er is een Woord, dat eeuwiglijk zal duren,
en wie 't verstaat, die is niet meer alleen

Welkom: (Ilse)

Welkom,

Aan u genodigden vanuit de stad: mijnheer de burgemeester en mijnheer de gedeputeerde, maar vooral aan u, genodigde familieleden die het voorbije jaar afscheid moesten nemen van iemand die hen dierbaar was.

We zijn hier vanavond met een kleine groep mensen bijeen (omdat het nu eenmaal nog niet anders kan).

Maar we willen de kring verruimen:

- met de (aantal?)mensen die de voorbije week langskwamen in deze tuin van het bisschopshuis van Brugge
- met de mensen die verwijden bij het kunstwerk van Maud Bekaert en zich lieten meenemen door het aangeboden beeld en woord van de filmopname
- met de mensen die de naam van een dierbare op een witte kei neerlegden in het gras,
- en met iedereen die nadien dit bezinnings- en gebedsmoment thuis volgt.

De bisschop en zijn medewerkers en het team zorgpastoraat, willen met dit initiatief verdriet van een afscheid in moeilijke omstandigheden benoemen en erkennen.

Als geloofsgemeenschap hebben wij hier ook geen pasklare antwoorden of afdoende troost voor.

En toch... zoals Inge in de poëtische tekst zong... kan er wel een Woord, een Boodschap klinken, en meer nog, geloven wij dat er iemand is, aan wie we ons kunnen vasthouden ook in perioden van duisternis en verdriet...

Laat ons in deze Geest vanavond verbonden samenzijn.

Duiding: (Piet)

Soms gebeuren er in een mensenleven zaken die ons doen verstommen: ziekte, ongeval, onverwacht of veel te vroeg afscheid moeten nemen van een dierbare.

Soms gebeuren er in onze maatschappij, in onze wereld zaken die ons doen verstommen: oorlog, rampen, en zoals nu: een wereldwijde pandemie

Soms lopen deze beide door elkaar, en is het resultaat een kluwen van moeilijke situaties, van onzekerheid, angst, mentale belasting. Stuk voor stuk zaken waar we allen mee moeten omgaan.

Voor vele partners, ouders, kinderen staat het voorbijge jaar, en datgene wat we tot op vandaag meemaken, in het teken van afscheid nemen. Of eigenlijk: van soms geen afscheid kunnen nemen. Vooral in de eerste lockdown heeft het op afstand moeten blijven, het niet meer mogen zien of aanraken van een overleden dierbare bij velen diepe en pijnlijke sporen nagelaten. Zorgverleners, en onder hen ook pastores, hebben gedaan wat kon om patiënten, bewoners, cliënten en families niet in de steek te laten, o.a. door digitaal of telefonisch verbinding te maken. We weten het ondertussen allemaal: afstand moeten houden van wie ons lief is, dat is eigenlijk niets voor ons, mensen.

Woorden om uit te leggen zijn er niet, want op de waaromvraag is er ook in deze crisis geen antwoord. Wat dan wel? Naast de weg die mensen hier zelf mee proberen te gaan, klinkt ook de vraag naar collectieve aandacht en erkenning van het verdriet omwille van onverwacht verlies. "Iets ter vervanging van het niets dat er was", zo heeft een betrokkene het verwoord. Wij mensen kunnen elkaar laten aanvoelen: ik leef met je mee, ik ga een eindje met je mee, ik laat je niet alleen in dat onbestemde verdriet. We kunnen dat voor elkaar doen. We kunnen dat als maatschappij doen: niemand achterlaten in wat alleen niet te dragen is. We kunnen dat als geloofsgemeenschap doen: elkaar hierin dragen omdat er iemand is die ons draagt, in goede en kwade dagen. Daarom deze plek van troost. Daarom dit samenzijn in gedeelde kwetsbaarheid. Laten we het even stil maken voor woorden van gebed.

Gebed (Piet)

Jij, God, die ons kent,
jij die ons aanvoelt,
jij die ons draagt in leven en in sterven,
jij die de hele wereld draagt
in goede en kwade dagen, in deze pandemie
Kom naar ons toe, te midden van onze pijn, ons gemis.
Leer ons te leven, leer ons leven te zoeken
ook nu de dood ons verweesd achterlaat.
Help ons te zien wat ieder vraagt:
nabijheid, troost, verzoening.
Draag ons in onze kwetsbaarheid,
draag ons in onze hoop,
Jij die ons kent.

Muziek (stuk ongeveer 3 minuten uit Erbarme dich van Bach): Inge en Paul

Lezing uit het Hooglied

Draag mij als een zegel op je hart,
als een zegel op je arm.
Sterk als de dood is de liefde,
Beklemmend als het dodenrijk de hartstocht.
De liefde is een vlamvend vuur,
een laaiende vlam.
Zeeën kunnen haar niet doven,
Rivieren spoelen haar niet weg.

Woord van de bisschop

Vrienden,

dat de dood onvoorstelbaar veel kracht bezit, hebben we tijdens de Coronamaanden met eigen ogen kunnen zien. De pandemie heeft wereldwijd miljoenen mensen het leven afgenomen, vaak in pijnlijke omstandigheden en in grote eenzaamheid. Ja, het Bijbelse Hooglied heeft gelijk: het dodenrijk heeft grote kracht. Velen van ons hebben van ver of dichtbij die kracht meegemaakt.

Gelukkig hebben we ook andere krachten ervaren. Ontzagwekkende krachten van medische wetenschap en techniek. Immense krachten van solidariteit en verbondenheid. Menselijke krachten van genegenheid en liefde!

Wat de Bijbel zegt, is zo herkenbaar: de kracht van de liefde is sterk als de dood! De hartstocht is sterk als het dodenrijk. Liefde is een vlamvend vuur, een laaiende vlam, ja een *goddelijke* vlam, zoals de Hebreeuws tekst letterlijk zegt.

Ja, “de liefde is een vlam van God!” Als we ons over God aan een beeld mogen wagen, vrienden, dan moet het een beeld van liefde zijn. God, die ons eindeloos te boven gaat, komt in de liefde onder ons! Eigenlijk is al onze liefde een merkteken, ja een zegel van God!

Laat me concreet worden. Telkens wanneer de burgemeester een belangrijke tekst wil bekrachtigen, zet hij naast zijn handtekening ook het zegel van onze stad. Dat zegel stelt de stad aanwezig en zorgt voor haar presentie. Zo is het ook bij liefde: ze stelt God present. Liefde is Gods authentieke zegel. In onze menselijke genegenheid komt God aanwezig.

Vrienden, die presentie van God in onze liefde is een kostbaar geschenk. Liefde is “het beeld van de onzichtbare God”. Het beeld van een zegel werd vroeger gegraveerd op een gouden ring of op een zegelrolletje dat mensen met een ketting om de hals droegen. Je snapt meteen het Bijbels beeld van daarnet. God smeekt ons: “Draag mij als een zegel op je hart, als een zegel op je arm.” We moeten zijn zegel bijhouden op ons hart en op onze arm, in ons denken en ons doen.

Vrienden, laat ons God en elkaar dankbaar zijn voor alle vormen van liefde tijdens deze pandemie. Laten we de liefde koesteren in woord en daad als Gods zegel onder de mensen.

Uitnodiging tot ritueel moment (Ilse) met begeleidende vioolmuziek

U hoorde het al in de inleiding, mensen die deze week op deze stilteplek passeerden, werden uitgenodigd de naam van een dierbare overledene op een witte steen te schrijven. Ook u, hier aanwezig, geven we graag de gelegenheid de naam van uw dierbare mee neer te leggen in het gras. (iemand haalt de stenen op die mensen bij het binnenkomen schreven)

(Stoppen vioolmuziek)

Graag leggen we nog twee extra witte stenen neer: één voor alle covid overledenen van hier bij ons: mensen die het voorbije jaar overleden in Belgische woonzorgcentra, ziekenhuizen, voorzieningen voor mensen met een beperking en thuis. En één voor mensen in plaatsen in de wereld waar momenteel de pandemie nog hevig huishoudt en onnoemelijk veel slachtoffers maakt. Laten we het 1 minuut stil maken en ons in gedachten, in gebed, verbinden met hen en met elkaar.

Gedicht zr Mieke

Omarm me
koester me
laat me niet alleen

en draag met mij de pijn

van het niet mogen

van het niet kunnen

omarmen
koesteren
nabij zijn

Blijf bij me

Erbarme dich ...

Lied: Irish Blessing

May the road rise to meet you. May the wind be always at your back. May the sun shine warm upon your face, the rain fall soft upon your fields. And until we meet again, until we meet again, may God, may God hold you in the palm of His hand.

Zegen bisschop en kruisteken